

In de jaren twintig van de 20ste eeuw lanceerden enkele biologen en psychologen de theorie dat het sociale leven van in sociaal verband levende vogels en zoogdieren sterk werd bepaald door dominantieverhoudingen, waarbij een alfaman aan de top stond van een lineaire rangorde. Sinds die tijd hebben onderzoekers uit tal van wetenschappelijke disciplines dit dominantieconcept in hun publicaties en onderwijs uitgedragen.

In dit wetenschapshistorische proefschrift wordt onderzocht hoe en waarom het dominantieconcept vorm kreeg en waarom het tot op heden zoveel aanhang heeft onder wetenschappers en het grote publiek.

Wetenschapspolitieke opvattingen, raciale en/of maatschappelijke vooroordelen en eugenetische idealen stonden rond 1900 aan de basis van het dominantieconcept. In een samenspel tussen uiteenlopende wetenschapsgebieden kreeg het tussen 1920 en 1960 zijn definitieve vorm. Gedeelde objectivistische wetenschapsidealen, waaronder een taboe op antropomorfiseren, hielden het dominantieconcept sinds die tijd overeind. Daarbij is uit het zicht geraakt dat het concept is ontwikkeld op een zeer wankel methodologische en empirische basis. Een van de gevolgen is dat er vandaag de dag een grote spraakverwarring bestaat over wat dominantie precies inhoudt.

De mythe van de alfaman
De dominantie van dominantie in de *behavioural sciences*, 1920-2020. Een historische reconstructie

De mythe van de alfaman

De dominantie van dominantie in de behavioural sciences, 1920-2020. Een historische reconstructie

ELIAN HATTINGA VAN 'T SANT